

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **O. B.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-7304-12/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-7304-12/ZR-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zrušil platnost zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného i řízení jeho vydání předcházející bylo zatíženo závažnými vadami při zjišťování skutkového stavu, když žalovaný v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména neodstranil veškeré pochybnosti stran rodinného a soukromého života žalobce a jeho partnerky. Žalovaný současně v nedostatečném rozsahu posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), zejména nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, celkovou povahu odsouzení, tedy druh a výši uloženého trestu a možnost brzkého zahlazení (jediného) odsouzení žalobce na straně jedné a faktické závažné důsledky zrušení pobytového oprávnění žalobci pro jeho další život na straně druhé. Uvedené činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
3. Žalobce pobývá na území České republiky (dále jen „ČR“) od roku 2019, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Pracuje u společnosti G. s.r.o. na pozici dělník v oblasti výstavby budov. Dne 22. 7. 2025 oznámil správní orgán žalobci, že zahájil řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodů uvedených v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
4. Dne 24. 7. 2025 správní orgán žalobce vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
5. Žalobce vyhledal právní pomoc a dne 20. 8. 2025 oznámil převzetí právního zastoupení svým zástupcem, ten požádal správní orgán o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí do doby, než mu bude umožněno se seznámit s obsahem správního spisu.
6. Součástí správního spisu je toliko oznámení o zahájení řízení o zrušení zaměstnanecké karty, výpis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 24. 6. 2025, č. j. 11 T 66/2025-38, jímž byl žalobce odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za který mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 28 000 Kč a trest zákazu činnosti v podobě zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvou let, a dále výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
7. Žalobce zdůraznil, že řízení o zrušení zaměstnanecké karty je řízením zahajovaným z moci úřední, v němž má být účastníku řízení uložena povinnost vycestovat z území ČR ve stanovené lhůtě. V tomto typu řízení je správní orgán je povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, obstarat si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Tato povinnost správního orgánu se vztahovala taktéž na okolnosti soukromého a rodinného života žalobce, objasnění těchto skutečností bylo nezbytným předpokladem pro

definování intenzity zásahu do základního práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny za účelem jeho následného poměření s protichůdným veřejným zájmem na neudělení zrušení pobytového oprávnění žalobci. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, zejména body 15, 16. V souladu s rozsudkem téhož soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, bod 19, povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nezabývá správní orgán ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníkem řízení (což nicméně není případ žalobce). Jak uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 16. 4. 2021, č. j. 57 A 22/2021-46: „Soud proto považuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce za neúplně zjištěný ze strany správních orgánů. K námitce žalované, že žalobce nenavrhoval, aby si prvostupňový orgán v řízení vyžádal stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí ve vztahu k žalobcově dceři E. V., je třeba připomenout, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je to správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Po správním orgánu sice nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musejí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad odejmutí povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.“ Byť se v případě řešeném v citovaném rozsudku jednalo o řízení o zrušení nejvyššího pobytového oprávnění, žalobce poukázal na shodnou povahu a důsledky obou typů řízení, kdy se jedná o řízení zahajovaná a vedená z moci úřední, jejichž výsledkem je rozhodnutí, rušící pobytové oprávnění hlavnímu účastníkovi řízení a stanovujícím povinnost vycestovat z území ve stanovené lhůtě.

8. Žalobce má přitom velmi omezené alternativní možnosti řešení své pobytové situace z hlediska zákona o pobytu cizinců. Žalobce má již podanou žádost o udělení trvalého pobytu na území ČR, z této žádosti mu však neplyne žádná fikce pobytu. V důsledku zrušení zaměstnanecké karty se ocitl v nejisté pobytové situaci.
9. Žalobce má jakožto státní příslušník Ukrajiny aktuálně zmítané rozsáhlým válečným konfliktem vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, v jehož rámci dochází k porušování kogentních norem mezinárodního práva veřejného a potírání základních lidských práv a svobod civilního obyvatelstva Ukrajiny, možnost podat žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ČR podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu existence překážky vycestování z území ČR. Na udělení dlouhodobého víza však ve smyslu § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není právní nárok a rozhodnutí o jeho neudělení podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepodléhá soudnímu přezkumu. Při reflexi přetrvávajícího záznamu v evidenci rejstříku trestů fyzických osob, který je zákonným důvodem pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je pak možnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ČR žalobci čistě hypotetická. Žalobce současně nespadá pod ochranný rámec dočasné ochrany, tedy není osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále jen „zákon Lex Ukrajina“), jelikož přicestoval na území ČR před vojenskou invází Ruské federace na území Ukrajiny.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval na zjištění rodinné situace žalobce. Žalobce poukazoval, že na území ČR žije se svou dlouholetou partnerkou, a navrhoval její výslech v rámci správního řízení, a to právě k prokázání okolností jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se však bez zjevného důvodu rozhodl tento výslech neprovést. Žalovaný pak neprovedl ani žádné další dokazování směřující k objasnění faktického dopadu zrušení pobytového oprávnění žalobci na jeho další život a další život jeho partnerky. S ohledem na obsah spisu je zřejmé, že žalovaný nevedl žádné dokazování směřující ke zjištění okolností soukromého a rodinného života žalobce. Nedostatečné zjištění skutkového stavu je patrné taktéž z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je nepřiléhavé, obecné, obsahující paušální argumentaci.
11. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že není jeho povinností zjišťovat přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí. S tímto tvrzením však žalobce zásadně nesouhlasí, protože tato povinnost žalovanému vyplývá z přímo z Úmluvy. Žalovaný dále argumentoval závažností trestné činnosti (jakkoliv se v projednávané věci jednalo o méně závažnou trestnou činnost – přečin) a povinností jednotlivce nést následky svého jednání. Jaké faktické důsledky bude mít zrušení pobytového oprávnění žalobci na jeho další život a život partnerky, tedy intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků v návaznosti na napadené rozhodnutí, však žalovaný nezjistil.
12. Povinností žalovaného bylo vymezit veřejný zájem na zrušení pobytového oprávnění žalobci, definovat intenzitu zásahu do základního práva žalobce a jemu blízkých osob na respektování soukromého a rodinného života a následně posuzovat proporcionalitu rozhodnutí do tohoto práva zaručeného čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny. Hlediska, která je správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí povinen zvážit, demonstrativně vyjmenovává § 174a zákona o pobytu cizinců a související judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 Azs 382/2021-61, uvedl: „Podle výše uvedené judikatury NSS a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména cit. rozsudek *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, § 39). Tato kritéria byla vytvořena

primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, či výše citovaný rozsudek sp. zn. 2 Azs 122/2015).“

13. Žalovaný se však neřídil citovaným rozhodnutím a nezkoumal jednotlivá hlediska přiměřenosti zásahu do práva žalobce na rodinný a soukromý život v dostatečném rozsahu. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí k otázce přiměřenosti zásahu do soukromého života žalobce toliko uvedl, že mu nepřísluší mu zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života žalobce, dodal, že do nepříznivého postavení se žalobce dostal sám porušováním právního pořádku ČR, které vyústilo až v pravomocné odsouzení soudem. Z dostupných evidencí a informačních systémů zjistil, že je žalobce dospělý, svobodný, správnímu orgánu není známo, že by se jednalo o nezaopatřenou osobu. Více se žalovaný možným dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nezabýval.
14. Povinnost posoudit proporcionalitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života vyplývala žalovanému z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51: *„Při rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). NSS ovšem už dříve zdůraznil, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36, bod 31).“* S ohledem na individuální okolnosti daného případu se žalovaný zásahem napadeného rozhodnutí do jeho práva na soukromý a rodinný život zabývat měl. Žalobce připomněl, že obecně lze pojem „soukromý život“ vymezit jako síť osobních, společenských a hospodářských vztahů vytvářející soukromý život každé lidské bytosti (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva, dále též „ESLP“, ze dne 9. 10. 2003, Slivenko proti Lotyšsku, stížnost č. 48321/99, bod 96). Jak vyplývá z judikatury ESLP, čl. 8 Úmluvy chrání právo na vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem, které ve svém souhrnu tvoří sociální identitu dotčeného cizince, proto tyto vazby mezi oním cizincem a společnostmi, ve kterém dotčený cizinec žije, tvoří jako jeden celek součást konceptu soukromého života (rozsudek ESLP ze dne 12.1.2010, A.W. Khan proti Spojenému království, stížnost č. 47486/06, bod 31). Ve věci Evans proti Spojenému království velký senát tento aspekt shrnul následovně: *„soukromý život‘ je široký pojem zahrnující mimo jiné aspekty fyzické a sociální identity jednotlivce včetně práva na osobní autonomii, osobní rozvoj a vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem“* [rozsudek velkého senátu, 10. 4. 2007, č. 6339/05, § 71]. V kontextu uvedeného tedy nelze otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života vypořádat toliko tím, že je žalobce dospělý, svobodný a správnímu orgánu není známo, že by se jednalo o nezaopatřenou osobu. Žalobce má za to, že tím žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, zdůraznil, že vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty vyvolal sám žalobce úmyslným protiprávním jednáním, které spočívalo ve spáchání úmyslného trestného činu, kdy bezdůvodně ve značně podnapilém stavu s těžko uvěřitelnou hladinou alkoholu v krvi (bylo mu naměřeno 2,08 ‰) usedl za volant vozidla, a ohrožoval tak ostatní účastníky silničního provozu, a jen shodou šťastných okolností, nikoliv přičiněním žalobce, nedošlo k závažnějším následkům jeho nezodpovědného chování. V protiprávním jednání by zcela jistě pokračoval nadále, nebýt včasného zásahu Policie ČR, která mu v další nebezpečné jízdě zabránila, a nedošlo tak k mnohem vážnějším následkům, které reálně ze strany žalobce hrozily. Postoj a jednání účastníka řízení nelze než označit jako nulový respekt ke kulturně-spoločenským pravidlům, kterými se řídí hostitelská společnost, která mu umožnila poctivě uspokojovat své materiální a životní potřeby. Z uvedeného je rovněž patrné, že se žalobce nebyl schopen integrovat do české společnosti, jak je zdůrazňováno v žalobě.
16. Snahu žalobce bagatelizovat spáchanou trestnou činnost s argumentací že jde „pouze“ o přečin je potřeba důrazně odmítnout. Jak vyplývá již ze samotného znění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu. Pohnutka pachatele nebo okolnosti, které vedly ke spáchání trestného činu, nejsou relevantní. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona nedává správnímu orgánu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu. Ke shodnému závěru, tedy že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, dospěl Nejvyšší správní soud také např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21. Žalovaný jen doplňuje, že byť se spáchaná trestná činnost žalobce z hlediska trestního práva dá považovat za méně závažnou, z hlediska zákona o provozu na pozemních komunikacích se jedná o nejzávažnější porušení zákona, které mívá často až fatální dopady na účastníky silničního provozu.
17. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, uvedl: *„Z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Nemá tedy možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech, že takové podmínky existují. Naopak, pokud došlo k pravomocnému odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu v době následující po vydání povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán musel přistoupit ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. V jeho pravomoci tedy není zvažovat další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika rozhodované věci jako kupř. povaha a závažnost spáchaného trestného činu, kooperace s orgány činnými v trestním řízení, dosavadní bezúhonnost stěžovatele ani jeho řádný život po vydání odsuzujícího rozsudku.“*
18. K situace na Ukrajině žalovaný uvedl, že je mu známa, avšak nemůže sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají na území ČR úmyslnou trestnou činnost. Na základě prostého konstatování, že Rusko napadlo Ukrajinu, nelze dovozovat, že není možné zrušit zaměstnaneckou kartu, pokud jsou k tomu dány zákonné důvody. Mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

by tak vzniknout velmi nebezpečný precedent, na základě, kterého by mohli cizinci snadno dospět k závěru, že jim bude tolerována úmyslná trestná činnost na území ČR. Žalovaný současně podotýká, že udělení jakéhokoli pobytového titulu nemá primárně sloužit např. vyhýbaní se vojenské povinnosti a žalobce se nemůže dožadovat zachování pobytového oprávnění jenom proto, aby se před svými povinnostmi schovával v zahraničí, tak je v tomu zřejmě i v tomto případě. Kromě toho nebyla žalobci uložena povinnost vrátit se na území Ukrajiny. Podle výroku II. napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena lhůta k vycestování z ČR. Je tedy zřejmé, odkud má žalobce odejít, nikoliv kam musí přijít. Je tedy na žalobci, kam vycestuje, popřípadě zda si pobyt na území ČR zařídí jiným způsobem (srov. obdobné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27). Z toho pohledu tedy nemůže napadeným rozhodnutím dojít k porušení zásady non-refoulement; žalobce není navrácen na území země, ve které mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Za toho stavu nebylo třeba podrobněji se zabývat osobním aplikačním rozsahem mezinárodních úmluv, jichž se žalobce dovolával. Jen obecně tedy připomíná, že např. uplatnění čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků by bylo možné, pokud by žalobce byl uprchlíkem ve smyslu čl. 1 A této úmluvy ve znění čl. I odst. 2 Newyorského protokolu (č. 208/1993 Sb.). Bojové operace na území Ukrajiny, porušování mezinárodního humanitárního práva, kogentních pravidel obecného mezinárodního práva či mezinárodního práva lidských práv ze strany ozbrojených sil Ruské federace nečiní z žalobce bez dalšího uprchlíka v právním smyslu.

19. Co se týká posuzování přiměřenosti v projednávané věci je žalovaný zdůraznil, že podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy mu to tento zákon stanoví. V případě ust. § 37 odst. 1 citovaného zákona však správní orgán není povinen takto postupovat a z důvodu veřejného zájmu byl povinen takto rozhodnout. Správní orgán v této souvislosti také poukazuje i na článek 8 Úmluvy. V daném případě může správní orgán do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem, v tomto případě zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. Účastník spáchal podle rozhodnutí soudu úmyslný trestný čin, nikoliv nedbalostní, a proto ministerstvo vnitra postupovalo podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které jasně deklaruje, že cizinci bude ze zákona ve správním řízení zrušeno povolení k pobytu na základě jeho odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, a to bez ohledu na závažnost trestného činu či na výši trestu. Článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat. V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaný nemusejí nutně vypořádat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.
20. Žalobce sice popisuje své rodinné vazby, které v ČR má, a žalovaný je nemínil zpochybňovat, úplně však absentuje jakákoliv konkretizace, jakým způsobem a jakou

intenzitou zasáhne rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty do těchto vztahů u jednotlivých osob, a už vůbec není zřejmé, zda by byl takovýto zásah nepřiměřený. Pokud se žalovaný zaměří na vztah, který označuje žalobce za stěžejní, tj. existence partnerského vztahu se slečnou A. Ch., které je 18 let, tak bylo zjištěno, že na území ČR přicestovala až v srpnu 2025, kdy jí byla udělena dočasná ochrana. Vazby v ČR začal tedy žalobce upevňovat až v době, kdy již musel vědět, že jeho pobytový status je úmyslnou trestnou činností ohrožen, nemohl si tedy být jistý, zda jim bude soužití v ČR umožněno. Žalobce nemá společné nezletilé děti či jiné závislé rodinné příslušníky prokazatelně závislé na jeho péči, partnerský vztah sice existuje, ale není doložena taková vzájemná závislost ekonomická, pečovatelská či jiná sociální nebo zdravotní, která by vyvážila zájem společnosti, aby se na území ČR zdržovali cizinci s udělenou zaměstnaneckou kartou, kteří páchají úmyslnou trestnou činnost, není prokázán ani jiný mimořádný faktor (např. vážný zdravotní stav partnerky žalobce, která by byla závislá na jeho přítomnosti ze zdravotních důvodů). Je zřejmé, že zásah do soukromoprávní sféry partnerky v souvislosti se zrušením zaměstnanecké karty žalobci bude minimální, lze tak usuzovat i z toho, že partnerka je v ČR hlášena k pobytu na zcela odlišné adrese než žalobce.

21. K dalšímu argumentu žalobce stran získávání informací, v cizineckém informačním systému nejsou uvedené žádné rodinné vazby. Žalovaný až na základě vyjádření žalobce ověřil existenci osob, které pobývají na území ČR, a dostatečným způsobem na tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí reagoval. Míra a intenzita poměřování zájmu společnosti na ochraně před škodlivým jednáním cizince s právem na soukromý a rodinný život přímo závisí na množství a kvalitě informací, které mají správní orgány k dispozici. I Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na poslední větu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle níž byl cizinec povinen poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Toto ustanovení nemá žádné aplikační výjimky, vztahuje se tedy i na řízení zahájená z moci úřední. Nejvyšší správní soud setrvale vychází nejen v řízeních o zrušení povolení k pobytu ze skutečnosti, že po správních orgánech nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka, pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť je to především sám účastník, který disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a který nejlépe může vylicit jeho specifika. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry, jejichž sdělení závisí výlučně na vůli účastníka. Je tedy zejména na něm samotném, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí, případně o tom nabídl důkazy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu, například v podobě výzvy k součinnosti, provedení účastnického výslechu či svědeckých výpovědí. Ostatně právě tuto skutečnost reflektoval zákonodárce v novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., když do § 174a zákona vložil výše parafrázovanou poslední větu (rozsudek ze dne 16. 9. 2022, č. j. 4 Azs 166/2022-60).
22. Napadené rozhodnutí jistě v sobě skrývá potenciál způsobit žalobci jisté těžkosti, žalobce však musí nést odpovědnost za své jednání ve vztahu k pobytovému oprávnění. Trestné činnosti se dopustil v úmyslu přímém, přestože věděl, že pokud bude jeho trestná činnost

odhalena a bude za tuto trestnou činnost odsouzen, hrozí mu kromě trestu odnětí svobody třeba i trest vyhoštění, případně ztráta pobytového oprávnění ve správním řízení. Odebrání pobytového titulu (zaměstnanecké karty) je pouze důsledek žalobcova protiprávního jednání, které rozhodně nesvědčí o náležité integraci do české společnosti.

23. Zmocněný zástupce už tradičně ve své argumentaci také používá četné odkazy na existující judikaturu soudů různých úrovní, jedná se však o odkazy na nepřiléhavá rozhodnutí, která byla vydána buď za zcela odlišných podmínek, nebo se týká cizinců s pobytovým oprávněním, které požívá mnohem vyšší právní ochrany (sp. zn. 1 Azs 181/2018 - trvalý pobyt občana 3. státu, sp. zn. 7 Azs 405/2021 - přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, sp. zn. 10 Azs 234/2023 - rodina s dětmi a také např. sp. zn. 4 A 382/2021 - trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU apod.). Z tohoto důvodu je nelze bez dalšího aplikovat na nyní projednanou věc.
24. Podaná žádost o trvalý pobyt stejně jako povolání cizince (stavební dělník) nemají na projednávanou věc žádný vliv.
25. Jelikož žalobci není napadeným rozhodnutím zakázáno přicestovat a pobývat na území členských států EU, žalovaný připomněl, že žalobce může všechny své případné známé a přátele na území ČR navštěvovat na základě bezvízového styku mezi ČR a Ukrajinou, který umožňuje smlouva o vízové liberalizace mezi státy EU a Ukrajinou. Tato smlouva umožňuje při splnění stanovených podmínek opakovaný pobyt na území ČR nepřetržitě až 3 měsíce. Nic žalobci nebrání, aby si našel zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci v zemi původu nebo některé další zemi, aby mohl svoji rodinu finančně podporovat a starat se o ni i nadále. Pokud bude mít zájem v budoucnosti pobývat a pracovat na území ČR, může také, poté co se osvědčí, opětovně požádat o pobytový titul v ČR. Ani z tohoto pohledu nelze považovat rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty za nepřiměřené.

IV. Obsah správního spisu

26. Účastník řízení pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty, která mu byla Ministerstvem vnitra ČR udělena a následně prodlužována s platností až do 22. 4. 2027.
27. Ministerstvo vnitra ČR zahájilo dne 23. 7. 2025 z moci úřední řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle ust. § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to na základě aktuálního výpisu z rejstříku trestů a obdrženého trestního příkazu Okresního soudu Rychnov nad Kněžnou, podle kterého byl cizinec pravomocným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2025, sp. zn. 11 T 66/2025, odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu.
28. Ze soudního rozhodnutí a z výpisu z evidence rejstříku trestů je zřejmé, že účastník byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dne 24. 6. 2025 vydal Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou pod č. j. 11 T 66/2025-38 trestní příkaz, který nabyt právní moci dne 10. 7. 2025 a kterým účastníka odsoudil pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let. Tento úmyslný trestný čin cizinec spáchal tak, že dne 18. 5. 2025 v době kolem 23:22 hod. po předchozím vědomém požití většího množství alkoholických nápojů řídil v Rychnově nad Kněžnou osobní motorové vozidlo, byl zastaven a kontrolován hlídkou obvodního oddělení Policie ČR v Rychnově nad

Kněžnou se zjištěním, že motorové vozidlo řídil po požití alkoholu ve stavu vylučujícím způsobilost, neboť dechovou zkouškou bylo u něj zjištěno dne 18. 5. 2025 ve 23:25 hod. a ve 23:30 hod. 1,93 ‰ a 2,08 ‰ alkoholu. Účastník tak vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.

29. Účastník ve vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí navrhl zastavení řízení, neboť na území ČR sdílí společnou domácnost se svou dlouholetou partnerkou, paní A. Ch., která má sama na území ČR povolení pobyt ve formě dočasné ochrany. Účastník trvale na území ČR pobývá od roku 2019, nicméně již předtím sem minimálně dvakrát přicestoval na krátkodobé pracovní vízum okolo roku 2017. S českým kulturním prostředím je tedy v kontaktu již více než 8 let. Na území ČR přicestoval v roce 2019 se svým blízkým kamarádem, se kterým rovněž nastoupil do stejného zaměstnání. Za dobu svého pobytu v ČR ovládl český jazyk na velmi dobré úrovni. Z popsaných důvodů má účastník za to, že zrušením povolení k pobytu ve formě zaměstnanecké karty by došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny. Účastník dne 6. 8. 2025 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, a to po 5 letech pobytu na území. O žádosti nebylo k dnešnímu dni rozhodnuto. Z uvedeného je zřejmé, že se účastník o svůj pobytový status stará a činí kroky k tomu, aby mohl na území ČR trvale žít a pracovat. Kromě jediného excesu, který vyústil v odsouzení, žije řádným životem, dodržuje právní předpisy ČR a je řádným a platným členem české společnosti. Účastník navrhl, aby správní orgán doplnil dokazování o výslech účastníka řízení, a to zejména k okolnostem, které se týkají jeho soukromého a rodinného života. Současně ze stejného důvodu navrhuje výslech svědka, konkrétně své partnerky paní A. Ch.
30. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozhodoval podle ust. § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřísluší mu proto se zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života, odkázal např. na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 9 A 222/133-47, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7As 21/2008-101, resp. ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51. Podle ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy mu to tento zákon stanoví. V případě ust. § 37 odst. 1 tohoto zákona však správní orgán není povinen takto postupovat a z důvodu veřejného zájmu byl povinen takto rozhodnout. Správní poukázal i na článek 8 Úmluvy: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že v daném případě může správní orgán do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem, v tomto případě zákonem o pobytu cizinců a správního řádu. Účastník spáchal úmyslný trestný čin, nikoliv nedbalostní, a proto ministerstvo vnitra postupovalo podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které jasně deklaruje, že cizinci bude ze zákona ve správním řízení zrušeno povolení k pobytu na základě jeho odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, a to bez ohledu na závažnost trestného činu či na výši trestu. V této souvislosti je třeba poukázat také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, potvrdil, že „s ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za

nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat, byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Při zvážení všech okolností se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem v tom, že veřejný zájem na ochraně společnosti je důležitější než právo stěžovatele na ochranu jeho rodinného života a že je třeba tomuto veřejnému zájmu dát přednost.“

31. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, ve kterém soud judikoval, že „znění § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož bude povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, je jednoznačné a nedává žalované žádný prostor pro uplatnění správního uvážení například v tom směru, že by měla posuzovat závažnost trestného činu, za jehož spáchání byl stěžovatel pravomocně odsouzen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2008, č.j. 7As 21/2008-101). Hypotéza citovaného ustanovení byla v případě stěžovatele bezpochyby naplněna, neboť byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin obrožení pod vlivem návykové látky, a následek v podobě zrušení povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl proto nevyhnutelný.“
32. Ačkoliv správní orgán výše deklaroval, že není jeho povinností, aby se zabýval dopadem do soukromého a rodinného života cizince, z existující judikatury vyplývá, že neposuzování přiměřenosti v posuzované věci neplatí absolutně, v této souvislosti poukázal např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, uvedl: „Článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ Podle názoru správního orgánu je bez pochybností zřejmé, že do nepříznivého postavení se účastník řízení dostal sám porušováním právního pořádku ČR, které vyústilo až v pravomocné odsouzení soudem ČR. ČR umožnila účastníku řízení, aby si zde našel práci a mohl si opatřovat prostředky k důstojnému životu a uspokojoval své potřeby, za poskytnutí této možnosti se logicky očekává, že cizinec bude dodržovat zákony a stanovená pravidla, kterými se řídí česká společnost, a vyvaruje se jednání, které z těchto pravidel vybočuje. Účastník si zvolil jinou cestu a úmyslným protiprávním jednáním porušil právní pořádek ČR a sám se připravil o výhody, které jemu i jeho rodině pobyt a možnost zaměstnání v

ČR přinášel. Protiprávní činnost, které se dopustil účastník řízení, kdy vědomě po užití značného množství alkoholu (2,08 ‰ alkoholu v krvi) usedl bez vážného důvodu za volant vozidla, ohrožoval tímto způsobem zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu a jen shodou šťastných okolností, nikoliv přičiněním účastníka, nedošlo k vážnějším následkům, nelze rozhodně označit za bagatelní. Řízení vozidla s popsanou hladinou alkoholu v krvi představuje značnou intoxikaci, která zcela vylučuje způsobilost bezpečně řídit motorové vozidlo. V tomto stavu dochází k výraznému zhoršení reakčního času, koordinace, úsudku a vnímání dopravní situace. Jde o stav, který je z lékařského i toxikologického hlediska neslučitelný s bezpečnou účastí v silničním provozu a jde o reálné ohrožení nejen života samotného řidiče, ale i života ostatních účastníků silničního provozu. Jakákoliv bagatelizace tohoto stavu by byla nebezpečná a nepřijatelná. Jednoznačně o tom hovoří statistiky dopravních nehod. *„V letech 2020 až 2022 došlo celkem ke 282 446 nehodám, které šetřila PČR. Z tohoto počtu za 14 490 nehodami (5,1 % z celkového počtu) stál alkohol. Tyto nehody pod vlivem alkoholu bohužel dále způsobily 5 474 lehkých zranění, 630 těžkých zranění, a u 96 dopravních nehod zaviněných vlivem alkoholu došlo bohužel také k úmrtí účastníka dopravní nehody... U všech dopravních nehod vychází, že přibližně každá 5. nehoda šetřená PČR (18 % ze všech nehod) končí zraněním nebo úmrtím účastníka dopravní nehody. U nehod s alkoholem je riziko zranění a úmrtí proti ostatním nehodám téměř dvouapůlnásobné, kdy 42,8 % nehod pod vlivem alkoholu zahrnuje zranění nebo úmrtí.“* (zdroj: Česká kancelář pojistitelů). Tento negativní trend bohužel pokračoval i v roce 2023, kdy podle zveřejněných informací policie ČR: *„bylo u 4 766 (nárůst o 12 nehod oproti r. 2022) u viníka dopravní nehody zjištěno požití alkoholu. Při těchto nehodách došlo k usmrcení 34 osob. Drogy byly zjištěny u řidiče motorového vozidla v případě 437 dopravních nehod. Ve 116 případech byla u řidiče-viníka zjištěna přítomnost alkoholu a drog současně. Obdobné to bohužel bylo i v roce 2024 kdy se opakoval stejný trend a u 4 541 nehod bylo u viníka dopravní nehody zjištěno požití alkoholu. Při těchto nehodách došlo k usmrcení 31 osob. Drogy byly zjištěny u řidiče motorového vozidla v případě 415 dopravních nehod. Ve 101 případech byla u řidiče-viníka zjištěna přítomnost alkoholu a drog současně.“* (zdroj: <https://policie.gov.cz/clanek/statistika-nehodovosti-900835.aspx>). Je také potřeba si uvědomit, že nebýt včasného zásahu policejního orgánu, pokračoval by cizinec v protiprávním jednání a jeho protiprávní jednání mohlo mít mnohem vážnější následky.

33. Takovéto chování cizinců je českou společností vnímáno po právu velmi kriticky a může v nich vyvolávat obavy a negativní postoje. Popsaný přístup a politování hodné jednání účastníka řízení nelze než označit jako nulový respekt ke kulturně-společenským pravidlům, kterými se řídí hostitelská společnost, která mu umožnila poctivě uspokojovat své materiální potřeby a potřeby jeho blízkých. V průběhu projednávání věci účastník neprojevil žádnou lítost nad svým protiprávním jednáním a jeho důsledky, zřejmě považuje tento typ trestné činnosti za běžnou záležitost.
34. V průběhu řízení bylo správním orgánem z dostupných evidencí a informačních systémů nad rámec toho, co cizinec sám uvedl, zjištěno, že je dospělý, svobodný a správnímu orgánu není známo, že by se jednalo o nezaopatřenou osobu. Ve svém vyjádření uvádí, že na území ČR pobývá jeho údajná partnerka A. Ch. Správní orgán zjistil, že se jedná o občanku Ukrajiny, která pobývá na území ČR na základě dočasné ochrany, která jí byla udělena 18. 8. 2025. Jelikož se jedná o samostatný pobytový titul, který nemá žádnou návaznost na pobytové oprávnění účastníka řízení, navíc držitelku opravňuje k bezproblémovému přístupu na pracovní trh a sociálnímu systému, lze z toho dovozovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

že se rozhodně nejedná o osobu, která by byla závislá na pobytovém oprávnění účastníka řízení. K pobytu v ČR je hlášena na odlišné adrese než účastník, je tedy zřejmé, že nežijí ve společné domácnosti. Navíc lze konstatovat, že účastník si musel být vědom toho, že jeho pobytový status může být ohrožen jeho protiprávním jednáním, a tím se také mohou do nepříjemné situace dostat i jeho případní blízcí či přátelé. Z pohledu správního orgánu není tedy zřejmé, jakým způsobem, s jakou intenzitou, a zda vůbec bude zasazeno do soukromého života rodinných příslušníků účastníka či jeho samotného, přestože sám ve svém vyjádření nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty namítal, uváděl např. že zaměstnanecká karta mu byla bez problémů prodlužována, z čehož údajně vyplývá, že si řádně plní své pracovní povinnosti, má zajištěnou práci i bydlení. Podle správního orgánu se jedná o podmínky, které se u držitele zaměstnanecké karty předpokládají, aby si vůbec tento pobytový status udržel, na nyní projednávanou věc to nemá žádný vliv. Na území ČR se účastník řízení dlouhodobě zdržuje od ledna 2019, větší část svého života pobýval mimo území ČR a lze předpokládat, že vazby k domovskému státu nejsou nenávratně zpřetrhány. Ve svém vyjádření tvrdí, že v ČR pobýval i dříve, v cizineckém informačním systému, o tom neexistuje žádný záznam, nikdy dříve zde nebyl ani ubytován, pokud zde skutečně pobýval, tak to zřejmě bylo v rozporu s pobytovým režimem. Správní orgán dospěl k závěru, že cizinec neuvedl prakticky nic, co by nasvědčovalo, že rozhodnutím o zrušení zaměstnanecké karty dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého života, a mohlo by tak ovlivnit rozhodování správního orgánu, i když mu k tomu byl poskytnut dostatečný prostor. Pokud účastník uvedl, že má podánu žádost o trvalý pobyt, na řízení o zrušení zaměstnanecké karty nemá tato skutečnost žádný vliv.

35. Ve svém vyjádření požadoval účastnický výslech a výslech své družky, k tomu správní orgán konstatoval, že podle ustanovení § 52 správního řádu, jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V této souvislosti poukázal správní orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 271/2015, bod 37. Je na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (srov. např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). To v praxi znamená, že účastník řízení má sám uvádět skutečnosti hovořící v jeho prospěch, nelze tedy tento postup pouze „přehodit“ na správní orgán s tím, že si významné okolnosti má zjistit třeba výslechem. Správnímu orgánu ze zasláního vyjádření není zřejmé, co má nad rámec obsahu správního spisu výslechem vlastně zjistit. Návrh je nekonkrétní, přesouvá zjištění okolností, které mají svědčit ve prospěch cizince, na správní orgán.
36. Správní orgán se zabýval i ekonomickými aspekty pobytu účastníka řízení v ČR a zjistil, že cizinec není aktuálně držitelem žádného živnostenského oprávnění a není zapsán v žádné obchodní společnosti jako statutární orgán, alespoň ve veřejných rejstřících o této skutečnosti není žádný záznam, v ČR ani nevlastní žádnou nemovitost. Na území ČR by měl podle vydaného povolení k pobytu (zaměstnanecké karty) pracovat jako stavební dělník, což není profese natolik speciální, aby byla vázána výhradně na pobyt v ČR. Podmínky pracovního trhu v ČR mu zjevně taky příliš nevyhovují, neboť v poměrně krátké době měnil zaměstnání (celkem 3x). V ČR se zdržuje relativně krátkou dobu od ledna 2019 a v jeho případě nelze ani hovořit o řádné integraci do české společnosti, neboť v poměrně krátké době svého pobytu se dopustil protiprávního jednání, které vedlo k

pravomocnému odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Je třeba zdůraznit, že rozhodnutím o zrušení zaměstnanecké karty mu není zakázán pobyt v ČR či jiném státě Evropského hospodářského prostoru, nejedná se žádný druh vyhoštění. O jeho přístupu k celé hovoří, že peněžitý trest uhradil až v době, kdy už s ním bylo vedeno řízení o zrušení zaměstnanecké karty. Vydáním rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty se nejedná o další postih za trestnou činnost, ale o důsledek pravomocného rozhodnutí, který je předpokládán zákonem. Zrušení povolení k pobytu tedy není, a ani nemůže být v rozporu se zásadou „ne bis in idem“.

37. Účastník si před páčáním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení. Cizinec byl povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů ČR vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s ČR jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).
38. Účastník i jeho družka pocházejí z Ukrajiny, ozbrojený konflikt nemůže sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají na území ČR úmyslnou trestnou činnost. Na základě prostého konstatování, že Rusko napadlo Ukrajinu, nelze dovozovat, že není možné zrušit zaměstnaneckou kartu, pokud jsou k tomu dány zákonné důvody. Mohl by tak vzniknout velmi nebezpečný precedent, na základě kterého by mohli cizinci snadno dospět k závěru, že jim bude tolerována úmyslná trestná činnost na území ČR. Na místě je také konstatování, že zrušením zaměstnanecké karty není účastníku řízení nařízeno vycestovat na Ukrajinu, výrokem II. tohoto rozhodnutí je mu stanoveno, do kdy má vycestovat, nikoliv kam.
39. Lze dodat, že účastník má možnost po svém osvědčení a vycestování z území opětovně požádat o nové pobytové oprávnění na území ČR. Cizinec může všechny své případné známé a přátele na území ČR navštěvovat na základě bezvízového styku mezi ČR a Ukrajinou, který umožňuje smlouva o vízové liberalizace mezi státy EU a Ukrajinou. Tato smlouva umožňuje při splnění stanovených podmínek opakovaný pobyt na území ČR nepřetržitě až 3 měsíce. Je zřejmé, že do nekomfortní situace se cizinec dostal sám vlastním přičiněním. Cizinci není rozhodnutím o zrušení zaměstnanecké karty zakázán pobyt na území ČR ani jiném státě EU, je zdravý a v produktivním věku a nikdo a nic mu tedy nebrání, aby si našel zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci v zemi původu nebo některé další zemi evropského hospodářského prostoru, aby mohl svoji rodinu finančně podporovat i nadále. Pokud bude mít zájem v budoucnosti pobývat a pracovat na území ČR, může také poté, co se osvědčí, opětovně požádat o pobytový titul v ČR. Jelikož on i jeho družka jsou občany Ukrajiny a partnerský život museli vést zřejmě mimo území ČR (družka přicestovala do ČR až 8. 8. 2025 a dne 18. 8. 2025 obdržela dočasnou ochranu), mohou ve společné soužití pokračovat i mimo území ČR.
40. Žalovaný uzavřel, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve

spojení s ust. § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a současně jsou splněny i ostatní zákonné podmínky.

41. Podle ust. § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost zaměstnanecké karty, stanoví lhůtu k vycestování z území. Lhůta k vycestování stanovená v délce 30 dnů se s ohledem na všechny okolnosti zjištěné v rámci správního řízení jeví jako přiměřená a dostatečná k vyřízení nezbytných záležitostí v souvislosti s vycestováním cizince. Po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí je cizinec podle ust. § 50 odst. 8 citovaného zákona povinen dostavit se bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů, na pracoviště oddělení pobytu cizinců Ministerstva vnitra, v jehož obvodu je hlášen k pobytu, za účelem udělení výjezdního příkazu. Správní orgán si je vědom, že v zemi původu účastníka řízení je složitá situace a v některých oblastech Ukrajiny probíhají v momentě vydání tohoto rozhodnutí válečné operace, správní orgán se nicméně domnívá, že vycestování účastníka není zcela nemožné. I z těchto důvodů stanovil délka lhůty k vycestování na 30 dnů, což je maximální lhůta, kterou zákon umožňuje. Pokud by účastník řízení prokázal, že jeho vycestování do země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

42. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
43. Při jednání soudu žalobce zdůraznil, že zde bydlí, pracuje, má tu kamarády, udělal chybu, ale rád by zde zůstal. Právní zástupce pak argumentoval, že žalobce tímto rozhodnutím přijde i o možnost získat trvalý pobyt, případné udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pak není kvalitativně srovnatelným pobytovým statutem v porovnání s trvalým pobytem. Žalující strana je přesvědčena o aktivaci čl. 8 Úmluvy. Skutečnosti rodinného a soukromého života jsou obtížně dokazatelné, účastnický výslech byl vhodným prostředkem k jejich zjištění.
44. K tomu žalovaný při jednání namítl, že test proporcionality již provedl zákonodárce. Zdůraznil, že i pro získání trvalého pobytu je nutno splnit podmínku trestní zachovalosti.
45. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*“
46. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
47. Podle § 74 odst. 2 trestního zákoníku: „*Byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*“
48. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.

49. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady vytknout nelze, žalovaný správně vymezil rozhodnou právní úpravu, zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, není ani pravdou, že nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu. Možnost brzkého zahlázení odsouzení žalobce zohlednit žalovaný nemohl, když trestní příkaz nabyt právní moci dne 10. 7. 2025, žalobci byl mj. uložen trest zákazu činnosti v délce dva roky. Rozhodnutí je přezkoumatelné.
50. Žalobce ve své žalobě zejména namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má za to, že žalovaný měl provést výslech žalobce a jeho přítelkyně. Soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
51. Z § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v situaci, kdy je cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nemá správní orgán prostor pro správní uvážení a nezbývá mu, než platnost zaměstnanecké karty zrušit. Jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), žalovaný zruší platnost zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 15, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, bod 18). Nejvyšší správní soud však zároveň dovodil, že výjimkou by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10).
52. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37 upozornil, že nelze „ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli, a jestliže stěžovatel takovou námitku v řízení vznesl, měla na ni žalovaná alespoň stručně obsahově reagovat.“ V jiném rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 konstatoval, že „si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální

aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15)“.

53. Žalovaný podle zákona o pobytu cizinců neměl povinnost posuzovat přiměřenost následků napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce. Aby došlo k potenciální aktivaci článku 8 Úmluvy, musel by žalobce vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života.
54. Soud konstatuje, že tvrzení účastníka ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života jsou zcela obecná. Uvedl, že sdílí společnou domácnost se svou dlouholetou partnerkou. Žalobce sice z této skutečnosti dovozuje, že má nárok na to zůstat v ČR, neboť narušení tohoto soužití je takové intenzity, že porušuje článek 8 Úmluvy, žádné konkrétní okolnosti, proč tomu tak je, však neuvedl ve správním řízení a neuvádí je ani v podané žalobě. Žalovaný k tomuto zdůraznil, že každý z cizinců má hlášený pobyt na jiné adrese, přítelkyně pak na území ČR měla přicestovat až 8. 8. 2025. V žalobě nejsou tyto okolnosti zpochybněny a kvalita vztahu není ani v žalobě tvrzena podrobněji než ve správním řízení. V žalobě pak není ani uvedeno, jaké skutečnosti měl žalovaný zjistit a nezjistil. Intenzita zásahu rozhodnutí do života žalobce je známa nejlépe žalobci, bylo na něm, aby zásah popsal, žalovaný by následně zvážil, zda je na místě tvrzení žalobce prokazovat například výsledkem žalobce či přítelkyně.
55. V otázce nevyužití účastnického výsledku ve správním řízení lze též odkázat na judikaturu, která zdůrazňuje, že k uvádění tvrzení a vyjadřování se k důkazům slouží primárně procesní úkony účastníka řízení, nikoli účastnický výsledek (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, bod 13, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 33 a další). Správní orgán tedy nebyl povinen provádět dokazování, když chyběla relevantní tvrzení. Samotná skutečnost, že žalobce má přítelkyni, není správním orgánem ani soudem zpochybňována, nepostačuje však k závěru o možném porušení Úmluvy.
56. Soud nezpochybňuje závěry žalobcem odkazované odborné literatury a judikatury, ale tyto obecné odkazy na judikaturu nemohou suplovat tvrzení o konkrétním zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
57. Pro úplnost soud zohlednil i tvrzení vznesená toliko ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. Pokud jde o tvrzení, že pro partnerku žalobce je nepřetržitá přítomnost žalobce na území ČR nezbytná a nepostradatelná, kdy naopak faktické důsledky vycestování do země původu jsou nepředstavitelné, jejich soudržnost je tím jediným, o co se mohou opřít, pokud by byl žalobce nucen z území ČR vycestovat, nesla by to jeho partnerka velmi špatně, byla by to další rána v životech obou partnerů, které jsou již tak komplikované, soud konstatuje, že i tato tvrzení jsou obecná, žalobce nevysvětluje, proč je jeho přítomnost na území pro partnerku nepostradatelná.
58. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí vycházel pouze ze skutečností, které mu byly známy z příslušných informačních systémů, tj. že je žalobce svobodný, na území žije od roku 2019, pokud ČR navštěvoval již dříve, tak zřejmě nelegálně (nadto šlo o krátké návštěvy). Přítelkyně je hlášena na jiné adrese než žalobce a do ČR přicestovala až dne 8. 8. 2025, není tvrzeno, zda jejich vztah existoval již dříve a v jaké podobě.

59. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, body 15, 16, v odkazované věci šlo o řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR, kdy cizinec skutečnosti nasvědčující zásahu řádně natvrdil, avšak neoznačil důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud měl správní orgán pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení, vhodným nástrojem k jejich odstranění mohl být zejména účastnický výslech žalobce. Soud pak zdůraznil, že z hlediska žadatelů o předmětný pobyt je pochopitelně žádoucí, aby správním orgánům sami poskytli dostatek tvrzení a nejlépe i důkazů o svých soukromých či rodinných poměrech, neboť jim tím umožní širší přezkum, resp. umožní jim přihlédnout i k těm okolnostem, které by jinak správním orgánům nebyly zřejmé, neboť jim nejsou dostupné z úředních evidencí či jiných zdrojů. V projednávané věci žalovaný žalobcův rodinný a soukromý život hodnotil a všechna tvrzení žalobce vzal v potaz.
60. Obdobně odkazovaný rozsudek ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, bod 19, řeší případ, kdy vznikly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, což v projednávaném případě nenastalo. Žalobce i v žalobě uvádí zcela vágní tvrzení, že „měly být rozptýleny pochybnosti o přiměřenosti zásahu“, ale co by nepřiměřenost mělo způsobit a co měl žalovaný více zohlednit, tvrzeno není.
61. Mimoběžná je pak argumentace rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021, č. j. 57 A 22/2021-46, neboť v případě žalobce absentují zájmy nezletilých dětí.
62. Pokud je nepřiměřenost spatřována ve skutečnosti, že žalobce přijde o možnost získat trvalý pobyt, soud konstatuje, že řízení o této žádosti stále probíhá, ke dni podání žádosti žalobce zřejmě splnil podmínku pobytu pěti let na území na základě zaměstnanecké karty. Podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání trvalého pobytu zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174 zákona o pobytu cizinců). Pokud žalobce nebude se svou žádostí o trvalý pobyt úspěšný, bude to v důsledku jeho trestné činnosti, nikoliv v důsledku zrušení zaměstnanecké karty. Pokud žalobce namítal, že v řízení o žádosti o udělení trvalého pobytu je nutno posoudit výhradu veřejného pořádku ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, toto soud nerozporuje, avšak neznamená to, že by soud měl v tomto řízení předjímat posouzení výhrady veřejného pořádku správními orgány v řízení o udělení trvalého pobytu a z tohoto důvodu dovozovat nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty.
63. Pokud jde o tvrzení žalobce o situaci ve vlasti, soud má za to, že řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty není vhodným nástrojem pro posouzení otázky, zda žalobci brání ve vycestování do země původu mezinárodní konflikt. Soud přisvědčuje žalovanému, že vhodným nástrojem, v rámci něhož by správní orgán měl posoudit, zda žalobci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá, je řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, případně řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany.
64. Soud přitom neshledal důvodnou námitku žalobce, že nemá možnost využít jiné oprávnění k pobytu na území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na možnost žalobce vstoupit na území ČR na základě bezvízového styku, zároveň upozornil, že pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, upravuje zákon o pobytu cizinců možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu.

Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní záchovalosti, k neudělení dlouhodobého víza dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro toto neudělení. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na tuto formulaci ministerstvu vnítra nic nebrání v tom, aby při udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území zohlednilo také probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žalobce má zároveň možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany v případě obav z návratu na Ukrajinu, přičemž ani ve své žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mu v podání této žádosti bránily.

65. Je pravdou, že možnost podání těchto žádostí ještě negarantuje, že jim bude vyhověno, neboť soud nemůže předvídat, jakým způsobem správní orgány posoudí žádost žalobce, a zda bude v rámci těchto řízení shledáno, že žalobci ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá. Nemožnost předvídat výsledek posouzení jeho žádosti o vízum strpění nebo o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro posouzení obav žalobce z vycestování do země původu v rámci řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině by neměl být důvodem pro ponechání platnosti zaměstnanecké karty, pokud cizinec stanovené podmínky nesplňuje.
66. Soud nepochybně, že řízení zrušení zaměstnanecké karty je řízením zahajovaným z moci úřední, kdy správní orgán je ve smyslu § 3 správního řádu povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, obstarat si podle § 50 odst. 2 správního řádu dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první správního řádu), v tomto případě byl skutkový stav objasněn dostatečně, ani není ničím zpochybněn. Žalobce i v podané žalobě namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav pouze obecně a netvrdí konkrétní skutečnosti, pro které má za to, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhne do jeho rodinného či soukromého života. Neuvádí ani skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce vyvodil nějakou sebereflexi. Soud tedy neshledal pochybení v postupu žalovaného při posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného či soukromého života žalobce a neshledal ani důvod pro zásadní doplnění tohoto posouzení před soudem.
67. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
69. Soud dodává že z obsahu spisu neshledal, že by přítelkyně měla být v projednávané věci osobou zúčastněnou na řízení, neboť jde o krátkodobý vztah, který nevykazuje žádné zvláštní vlastnosti, přítelkyně má samostatné bytové oprávnění (dočasnou ochranu).
70. Žalobce navrhl přiznání odkladného účinku žalobě, soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť v krátké lhůtě rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. října 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně